

S a b i n a B e r m a n

Žena koja je zaronila
u samo srce sveta

Prevod sa španskog
Sandra Nešović

Beograd
2011
DERETA

1

... More...

... Plaža s belim peskom...

More puno sunčevih iskrica pruža se ka horizontu.

Onda opet bela plaža, na koju pristižu, raspršeni u penu, morski talasi. I posle, na nebu, sunce toliko naraslo od beličastog sjaja, da se preliva preko svojih ivica.

Žedna sam.

Prestajem da pišem jer moram da odem po čašu vode.

I onda iznenada, jednog dana, devojčica sedi preko nekog crvenog peškira na tom belom pesku, kolena zbijenih uz grudi, u čarapama i kožnim sandalama, neugledna i mršava devojčica koja se klati napred i nazad, mrmljajući:

Ja.

I opet, i ponovo:

Ja.

Ja.

Suvonjava devojčica u širokoj belojoj košulji koju zadiže vetar, savijenih nogu, s kolenima stisnutim uz grudi. Devojčica koja mrmlja kao da će nadjačati vetar i more:

Ja.

Ja.

Tada se jedan talas podiže strašno visoko i potom se razbije o obalu i od te buke devojčica više ne zna gde se nalazi, nestaje u sebi, nema je, gde je iščezlo ono Ja?

Ta krhka struktura sačinjena od slova naprosto je isparila, i na mesto nje ostaje jedno ogromno Ne Ja: more.

Odlazim po još jednu čašu vode.

Neko je vodi za ruku, nasuprot vetru, tu mršavu i neuglednu devojčicu, u beloj košulji do butina, taj neko prostire crveni peškir na pesak i navodi je da sedne, kaže joj šta treba da izgovori. Ponavlja.

Ja.

Ja.

To se zbiva često, svakog popodneva svakog bogovetnog dana. Ta pojava koja sedi na pesku, klataći se i ponavljajući Ja i to biće izbrisano grmljavinom talasa, koje se rasprsne i razliva se u morskoj peni koja hitro klizi po pesku.

Moja tetka Izabel, kako mi je kasnije pričala, stigla je iz Berklija, Kalifornija, u Mazatlan, Sinaloa, kako bi preuzela svoje nasleđstvo, fabriku za preradu tuna, pod nazivom *Konsuelo. Tunjevina Konsuelo**. U ribolovačkoj industriji, to je najnepogodnije ime na svetu za jednu takvu fabriku, što će nam mnogo godina kasnije napomenuti jedan stručnjak za trgovinski marketing.

Jednog dana je moja tetka Izabel izašla iz aviona koji se blistao pod sunčevim zracima na pisti za sletanje, na malom aerodromu u Mazatlanu, odevena sva u belo, u lanenim pantalonama i košulji bele boje, sa slamenim šeširom širokog oboda i velikim crnim naočarima za sunce, posle čega je zakoračila preko piste s podignutom desnom rukom, pridržavajući da joj ne odleti taj slameni šešir sa širokim obodom.

A s aerodroma je otišla pravo u fabriku tunjevine. Njeno nasleđstvo je procenjeno na nekoliko miliona dolara. Fabrika je zauzimala dva cela bloka, obuhvatala je 2 betonske hale i 1 građevinu u sta-

* Na španskom, *el consuelo* znači *uteha*, prim. prev.

klu, protezala se od ulice do sopstvenih dokova, 4 paralelna doka, gde se 20 barki za lov na tune ljuljuškalo na vodi, usidrene.

Smučila joj se, mojoj tetki, ta fabrika. Miris šalitre izmešan sa truležnim smradom mrtvih riba.

Večno obučena u beli lan, ušla je u prvu betonsku salu bez prozora i zastala ispred radnih stolova na kojima su pod zujećim oblakom muva, na svih 8 stolova, radnice metodično parale utrobe tuna.

Radije je pogled podigla ka oblaku muva i upitala:

Zašto do đavola ne koristite neko sredstvo za dezinfekciju?

Zato što bi se tune, odgovorio joj je njen vodič, natopile hemikalijama iz tih sredstava, gospođo.

Tek tada se odvažila da spusti pogled.

Na stolovima su radnice metodično kasapile tune. Jedna im je uz pomoć mačete pravila rez na boku, kao da otvara rajšferšlus. Zatim ih je prosleđivala sledećoj radnici, koja je obe ruke u rukavicama od crvenog lateksa zavlčila unutra do laktova, kako bi uz jedan trzaj odatle izvukla iznutrice i bacila ih na površinu stola, na već postojeću gomilu crvenih, roze i ljubičastih unutrašnjih organa koji su vladali tim delom prostorije. Treća radnica im je jednim potezom odsecala glave, i njih zavrljačivši u korpu koja se nalazila odmah pored nje.

Zgrožena, moja tetka Izabel je pokrila usta i u onim svojim belim sandalama sa drvenom štiklom pojurila kroz dvoranu isprskanu crvenkastom penušavom vodicom, vodom iz mora pomešanom s krvlju tuna, zatim je ušla u kupatilo, gde je zvrndalo bar 100 muva i gde se miris beživotne ribe mešao sa smradom svežeg izmeta i, pre nego što je stigla do ve-ce šolje, povratila je u najbliži lavabo.

Ali moju elegantnu tetu Izabel je tek čekalo ono najgore.

Jedan taksi ju je odvezao do seoceta sa zdepastim kućercima od betona i sa asfaltiranim ulicama koje su na svakom koraku imale poneku pukotinu, hodala je po tom asfaltu koji se od tolikog sunca presijavao kao čelik, pa je stala ispred kuće koju joj je moj praded, deda moje tetke, ostavio u nasleđe.

Iza dvorišta sa suvom i žučkastom travom i džinovskim palmama s dugim i otromboljenim lišćem, ispostavlja se da je omanja be-

la palata, u francuskom stilu, na 2 sprata, s nadmenim zupčastim kruništem na spoljnoj ivici, zapravo sasvim oronula. To je bila kuća sa podovima od mermera nalik šahovskoj tabli, od crnih i belih kvadrata, u kojoj je vazduh bio prijatno svež, ali čije su tavanice prilično propale, čelične grede su razglavljene visile i prozori behu bez stakala ili sa slomljenim staklom, a njihovi okviri od već trulog drveta. Dom u francuskom stilu, koji je u devetnaestom veku izgradio moj praded, osnivač *Tunjevine Konsuelo*.

U bračnoj spavaonici s pogledom na more, 2 dušeka sa velike bračne postelje behu istrulila, a jedan od njih je u sredini imao veliku rupu, krater koji se pretvorio u sklonište nekih crvenih mrava čiji su vojnički redovi marširali niz sva 4 nogara kreveta i provlačili se kroz pukotinu ispod četvoro vrata, kako bi nastavili da gmižu kroz 4 hodnika, ka onih 12 soba na drugom spratu.

I tako je prve noći moja tetka spavala u visećoj ležaljci koju je zatekla rastegnutu između jednog dorskog stuba i drugog dorskog stuba, blizu još jednog prozora bez stakla koji je gledao na more.

A negde u polusnu, kako mi je ispričala moja tetka Izabel, začula je nečije korake i ubrzo zatim i nečiji dah na svom licu.

Prestravljena, otvorila je oči i pred nosom ugledala to stvorenje zamršene kose, koja joj je prekrivala pola lica. Bilo je to jedno tamnoputo i nago biće, krupnih očiju koje su se jedva nazirale ispod obrva, jedna divljakuša koja ju je prodorno posmatrala.

A ko si sad pa ti?, promucala je teta Izabel.

Ali stvorenje je ustuknulo 2 koraka unazad.

Teta Izabel je hitro iskočila iz ležaljke, a stvorenje se udaljilo još 2 koraka.

Teta Izabel je načinila 2 koraka napred, ali je stvorenje tada jurilo u beg, jer se više ono uplašilo tete Izabel nego ona njega.

Teta Izabel je gledala kako to nesvakidašnje biće poput senke trči kroz tamnoplavu noć, niz stepenice prema podrumu, zatim je čula kako se drvena vrata zatvaraju, usledila je buka stvari zavrljačenih na zidove podruma, buka koja je potrajala, kako priča moja tetka Izabel, 2 ili 3 sata, povremeno izmešana s jezivim urlicama, što joj nikako nije dalo mira: zato je otišla i iz svog kofera izvadila fla-

šu viskija, ponovo se ispružila na ležaljku i u velikim gutljajima is-pila pola flaše, ali čak ni tako nije uspevala da zaspi od buke, sve dok konačno pred zoru nije zavladao muk, posle poslednjeg krika i besnog treska.

Kada se probudila, mermerni pod i beli zidovi presijavali su se na podnevnom suncu, a iz kuhinje je dopiralo neko suvo pucketanje.

To je bila Gorda, kućna pomoćnica, koja je mlela kafu u ručnoj vodenici. Tada su se te 2 žene pozdravile, Gorda je samlevenu kafu izručila u džezvu s proključalom vodom, uz pomoć cediljke je nasu-la jednu šolju gotove kafe, zatim i drugu, sve u tišini, i mada se ni-su poznavale osim iz priča trećih osoba, 2 žene su sele za sto i od-mah počele da prave spisak kućnih potrepština.

Namirnice, najhitnija sredstva za čišćenje, lista ljudi koje će mo-rati da unajme. Vrtlar, potrčko, šofer, stalna posluga, na 1 nedelju dana uzeće istrebljivača mrava, na 1 mesec angažovaće čoveka za glačanje mermernih podova, a na 2 meseca 12 građevinara koji će popraviti zidove, postaviti stakla na prozore i uneti nameštaj kada stigne kamionom.

U određenom trenutku, tetka je ustala od stola, upalila cigaretu i oslonjena na peć, prepričala je Gordi svoj bliski susret od prethod-ne noći s jednim čudnim stvorom.

Ah, to je samo devojčica, rekla je Gorda, krišom se smeškajući.
Devojčica?

Ovde živi. Nisu vam rekli?

Ko je to trebalo da mi kaže?

Pa vaša sestra.

Gorda se još uvek tiho smejuljila:

Vaša sestra je zaista zaboravila da vam spomene devojčicu?

Nisam razgovarala sa svojom sestrom pre nego što je umrla, ob-jasnila je moja tetka. Nismo baš bile u najboljim odnosima.

Ah, tako.

A zašto ta devojčica živi ovde?

Gorda se zamislila pre nego što je odgovorila:

Iz samilosti, čini mi se.

Na kuhinjskom zidu je o 1 ekser bila okačena mačeta. Moja tetka Izabel ju je zgrabila i zajedno s Gordom sišla niz stepenice ka podrumu, iza čijih vrata se suočila s jednom sumračnom ostavom iz koje je dopirao neprijatan vonj. Prostorija je bila obložena napuklim daskama i natrpana polomljenim komadima nameštaja, a iza ugla ih je zaslepio neki blesak: u jednom od zidova, otvor pun svetlosti vodio je ka pojasu mora oivičenom drvenom ogradom, na čijem je najudaljenijem kraju, u vodi do struka, tanko kao crna linijica u tirkiznoplavom moru, stajalo stvorenje.

Stvorenje je zaronilo u vodu i ponovo izbilo na površinu, držeći u ruci nešto treperavo i crveno, crvenu ribicu koja joj je skliznula sa dlana i vratila se u vodu. Moglo je da se čuje kako se grohotom smeje.

Izgleda zadovoljno, prokomentarisala je moja tetka.

A, da. Ili je srećna ili je besna ili je odsutna. Nema druge. Da je pozovem?

Pozovi je.

Gorda je prinela 2 prsta ustima i zazviždala kao kočijaš.

Tamnoputa devojčica se okrenula da ih osmotri. Sasvim polako je zakoračila ka njima. Ali na svaka 3 koraka je zastajkivala, uplašena.

Ona ne govori, obavestila ju je Gorda, pre bi se reklo da mumla. Ne jede uz pomoć pribora već rukama, šta god joj se da, ili za svoj račun grabi mokri pesak. Dane provodi u onoj svojoj podrumskoj pećini ili u morskom koralu, uvek naga. I plaši se svačijeg prisustva, osim mog, i pored mene je poslušna.

Gorda se nasmejala dodajući:

Poslušna kao psić.

Po naređenju moje tetke, Gorda je okupala stvorenje u mermernoj kadi u kupatilu pored bračne spavaonice. Trljala ju je četkom za ribanje podova i sapunom za pranje veša sve dok nije uspela ispod sloja prljavštine da razotkrije njenu ružičastu kožu. Gusti žbun njene kose beše toliko zamršen i ućeban, da je tetka odustala od toga da je podišša u nekom određenom stilu, pa je zapovedila da je iseku kako bilo, makazama sve od korena, posle čega joj je tetka lično

obrijala glavu žiletom, dok je u oblaku pare ispod tople vode iz slavine stvor samo balavio, izgubljen u svemu tome.

Tako su je izvukle iz kade, ćelavu i голу, obrisale su joj bale oko usta i postavile je da sedne na klupu: kolena su joj bila jednako široka kao i butine, toliko je mršava bila, na grudnom košu su joj se mogla izbrojati rebra jedno po jedno, a nokti na rukama i nogama su se svijali kao puževi.

Da bi njih isekle, morale su da upotrebe građevinska klešta, kakva inače služe za presecanje bakarnih kablova.

Moja tetka je odmeravala to stvorenje, koje je sada bilo ćelavo i čisto i mirisalo je na sapun za pranje veša, odsutnog pogleda, i tek je tada na njenim leđima uočila trag neke pozamašne ozlede. Protezao se od desnog ramena do samog levog kraja struka. Osim toga, primetila je na njenoj levoj butini još jedan takav dugački ožiljak. Kao i na desnoj ruci, pa i na levoj, nekoliko okruglastih belega.

Bila je užasnuta.

I njene su se oči tada susrele sa izgubljenim očima devojčice. Bile su zelene. Bistro zelene.

Baš kao i tetkine.

Tetka je onda pripalila cigaretu i pozvala je Gordu u spavaonicu. Dakle, Gorda, ponovi mi zašto ovo biće živi ovde.

Da budem iskrena, nemam pojma. Kada me pitaju, ja kažem da je to zbog toga što je vaša sestra bila sažaljiva.

A sada mi reci, koliko već dugo tako živi?

Čitav život, koliko ja znam. Kada sam ja došla, ona se već nalazila u kući. Ili, tačnije rečeno, dole u podrumu, ili u svom morskom koralu, a kada je neko dolazio u posetu, vaša sestra bi mi zapovedila da je odvedem u kolibu gde se čuva ogrev, skroz tamo u dnu vrta, kako je niko ne bi čuo ako je obuzme neki od njenih skandaloznih napada besa.

Teta Izabel je polako ispustila kolut duvanskog dima u vazduh.

Da li su je tukli?, upitala je.

Vaša sestra?

Ili možda vi. Ili neko drugi. Kažite mi, ko joj je napravio one ožiljke?

Ja nisam, branila se Gorda.

Znači da je onda moja sestra to uradila?, htela je da zna moja tetka.

Bilo je dana kada ju je gospođa tukla, odgovorila je Gorda, skrećući pogled u stranu. Zatvorila bi je u jednu sobu i mlatila je kaišem, onom stranom gde je kopča, meni je preostajalo samo da ćutim slušajući devojčicine krike i da nastavim s kuvanjem, šta sam drugo mogla?

Teta Izabel je neko vreme ćutke pušila, gledajući kroz prozor ka moru.

Gorda je dodala:

Stvar je u tome što se rodila tupava, mislim da je zbog toga.

Šta znači tupava?

Priglupa. Znete i sami, malo zaostala.

Kakve to ima veze?

Zato je vaša sestra bila očajna zbog nje i zato ju je tukla i zato ju je celog života držala zatvorenu.

Ali ovo su ožiljci od opekotina, rekla je moja tetka. Dovoljno je strašno kada neko tuče dete, ali da ga ovako izgori žarom od cigarete: treba strpati u zatvor osobu koja je u stanju tako da muči jedno malo dete.

Gordine usne behu čvrsto stisnute.

Zatim je jedva čujno promrmljala:

Možda je nešto drugo u pitanju. Ako neko, kao ova devojčica, spava na podu, lako ga mogu izjesti bubašvabe. Deo ožiljaka možda potiče od toga.

Tetka je uzdahnula. Imala je još jedno pitanje.

Kada je moja sestra bila na samrti, da li je pozvala devojčicu da se od nje oprostí?

Gorda je spustila pogled:

Ta vaša sestra je bila veoma gruba osoba, ako smem da kažem. Umrla je sama samcijata. Nakon embolije, kada je već bila prilično napeta, hodala je nekako čudno, prvo bi zakoračila jednom nogom, posle dosta vremena sledila je druga noga, i ruke su joj bile kljaka-ve, čak joj je bilo teško i da diše, tako da je morala da pozove dvojicu radnika iz fabrike tunjevine da je unesu u njen džip, pa se odvezla putem prema planini. Kasnije je policija saopštíla da su trago-

vi na šljunku pokazali kako je na jednoj opasnoj krivini nastavila da vozi udesno, kao da je i tamo postojao put.

Tetka ju je podsticala:

Nastavi, Gorda.

Nema tu šta više da se priča. Mnogo kasnije, pronašli su njen kostur na dnu jedne provalije, među grmljem nopala, ništa više od ogoljenih kostiju. Ni one nisu bile kompletne. Rebra sa grudnog koša, lobanja, kosti ruke i koščice šake i prstiju jedne ruke. Ništa više. Meso su verovatno oglodali lešinari, a što se ostalih kostiju tiče, verovatno su ih odneli kojoti.

Mojoj porodici je to u krvi, rekla je teta Izabel.

Šta to, gospođo?

Muka. A da li su njene kosti pokopane?

Sahranili smo ih u vrtu, ali kao što vidite, na ploči piše samo njeno ime. Nismo stavili ni krst niti bilo šta drugo. Nismo znali kojoj religiji je gospođa pripadala.

Nijednoj, rekla je teta Izabel. Mi Nijetovi nismo ljudi od religije. A sada dobro razmisli pre nego što mi odgovoriš, Gorda.

Da, gospođo.

Ovo je kći moje sestre, nije li to istina?

Stvorenje?

Stvorenje.

Gorda je izvesno vreme ćutala.

Ne, rekla je. Svašta vam pada na pamet. Vaša sestra bi vam već rekla nešto o tome, zar ne? A ipak vam je nikada nije spomenula.

Kada je moja tetka utvila sebi u glavu ideju da je to stvorenje njena sestričina? Ne znam. Ali bila je u to uverena, i sebi je postavila zadatak da je preobrati u ljudsko biće.

Za početak, uložila je sve napore u to da ona izgovori svoju prvu reč.

Ja.

Ja.

Ja.

Uхватиła bi je za ruku i odvela je na plažu, spustila bi crveni peškir preko vrelog peska i namestila je tu da sedne, s kolenima stisnu-

tim uz grudi, a stvorenje je moralo da kaže Ja. Ja, nasuprot vetru i moru.

I tako sam se rodila Ja, jednog 21. avgusta 1978. godine, pored mora, punim plućima uzvikujući Ja, cela sveže okupana i ćelava, skupa s čarapama i sandalama.

2

Ti.

Moja tetka priča kako je bilo jednako teško naučiti me i drugoj reči:

Ti.

Morala je da me lišava hrane, pa bi me posela za drveni kuhinjski sto, sela bi i ona nasuprot meni, držeći tanjir pun očišćenih oraha pored sebe.

Pokazala bi na svoje grudi i izgovarala:

Ti.

Ti, ponavljala sam Ja.

Pružila bi mi jedan orah. Ja bih ga hitro sažvakala.

A sada ponovo, terala me je. Ja?, pitala me je, pokazujući na sebe.

Ne, bunila sam se Ja, udarajući se u grudi. JA!

Odbijala je da me nagradi orahom, a meni su creva krčala od gladi.

Ti, pokazivala je ka meni.

Žestoko sam se ljutila. JA!, vikala sam i pesnicom udarala u sopstvene grudi. JA, JA, JA!

Ne, ti si ti za mene i ja sam ja za sebe, insistirala je ona, i nemoj da šiziš.

Ali ja jesam šizila, naveliko i neobuzdano. Odgurnula bih stolicu, vrišteći, pa bih počela da šutiram nogare stola, 1, 3, 30 puta, de rući se na sav glas, dok je moja tetka, za stolom koji se tresao, posmatrala kako divljam, ili bi se okrenula čitanju novina, sve dok iznenada ne bi podviknula:

Sedi već jednom!

Ja bih tada ponovo sela, još uvek ubrzano dišući zbog preostalog besa.

Mada, ponekad je tog besa bilo previše, pa bih posle opomene moje tetke, Ja hitro zgrabila jednu čašu iz ostave i zavrila je u prozor, koji bi se rasprsnuo u hiljadu komadića, dok sam Ja žurila da maznem tanjir s orasima, koji bi mi tetka preotela i orasi bi pali na pod i Ja bih se onda bacila dole da ih skupim, ali me je teta obuhvatala oko struka i podizala me, iako sam dahtala kao pas koji umire od gladi.

Šta do đavola ona hoće od mene, to Ja nisam kapirala.

Izmigoljila bih se iz njenog naručja i odjurila na plažu, gde bih pala na kolena i brzo prinela šaku peska ustima. Šaku toplog i slanog peska. Ali ne bih stigla ni da ga liznem, a on bi mi izleteo iz ruke posle snažnog udarca moje tetke, koja bi se tu odmah stvorila upravo zato da bi me sprečila da jedem pesak.

Uvek je ostavljala potrčka da dežura, da me nadgleda, spreman da me šljepne po ruci ukoliko ponovo pokušam da stavim pesak u usta, zbog čega sam ja urlala i plakala do iznemoglosti, njišući se napred-nazad, a niz uglove usana su mi curile bale.

Dok ne bih isparila, dok ne bih iščezla.

Čim se setim tih nesrećnih časova o Ja i Ti, čak i danas me obavezno zaboli glava.

Osim toga, moram da priznam još dve stvari.

1. I sada, posle 35 godina, još uvek sumnjam da neko osim Me-
ne može stvarno da bude Ja,

i

2. za mene je i dalje najlepší zvuk na svetu onaj koji nastane kada se staklo rasprsne u hiljadu prozirnih delića.

Ali moja tvrdoglava tetka nije odustajala od zamisli da me preobradi u ljudsko biće. Ili barem u nešto što bi moglo da prođe kao ljudsko biće.

Nemam pojma kako, jednog dana je izmislila ono sa električnom strujom. Naručila je da joj donesu 1 električni kabl, koji je bio dug ko zna koliko metara, sa utikačem od crne plastike na jednom svom kraju, dok je sa druge strane imao 3 gole žice, jednu crvenu, drugu žutu i treću plavu.

Te žičice bi mi prikačila za kaiš od pantalona, a utikač bi ubacila u utičnicu za struju na najbližem zidu. Tako smo održavale časove. A ukoliko bih ja pokazala nameru da odem odatle, da nestanem, podviknula bi, podsećajući me da sam privezana, da sam uključena, pa bi se i električni kabl zategao i Ja sam se vraćala.

Zašto je to funkcionisalo, ne znam, ali upalilo je. Pretpostavljam da je to zato što sam primetila kako mašina za veš i aspirator prorade i stvaraju veliku buku kada su uključeni u struju, a smatrala sam da se Ja ne razlikujem nešto posebno od te mašine ili aspiratora.

Sve u svemu, tako prikačena preko kaiša za neku utičnicu, mogla sam sasvim sama da tumaram po kući, od sobe do sobe, bez straha da ću zalutati ili da će me obuzeti panika ako naiđem na nešto neobično, poput molera koji je stojeći na merdevinama krečio zidove, ili da se ne izgubim od Sebe same, kao onog dana kada sam četvoronoške pratila jednog mrava i potpuno smetnula s uma sve ostalo.

Probudila sam se kad me je neko lupnuo po glavi i sva sam se unezverila kada je moje lice obasjala svetlost baterijske lampe: već se bila spustila noć, a Ja sam sedela na nekoj nepoznatoj plaži, prekrivena mravima sve od temena do prstiju na nogama, dok je nečiji glas tiho šaputao da da da da.

Glas nekoga ko sam zapravo bila Ja.

S vremenom, pred izvesnošću sopstvenog nestanka ili pred naletom straha, smesta bih obema rukama zgrabila svoj voljeni kabl i, prateći ga, vraćala sam se do svoje utičnice.

Kasnije su usledile i druge reči. Moje ime: Karen. Ime moje tetke i Gordino. Takođe: stolica, sto, prozor, pod, lampa.

Moja tetka je pomoću gumica pričvrščivala šarene papiriće za razne stvari i na tim papirićima je ispisivala njihove nazive, kako bi se i sama setila kako se šta zove. Ali dogodilo se nešto čudno.

Jednog dana sam rekla:

Pod, pa sam kažiprstom ispisala u vazduhu tu reč: *p o d*.

Tetka je od zaprepašćenja samo otvorila usta.

Pokazala mi je na stolicu i Ja sam odgovorila:

Stolica, pa sam u vazduhu napisala *s t o l i c a*.